

Előfizetési árak:

Egy évre 5 frt — kr.
Fél évre 2 frt 50 kr.
Negyed évre 1 frt 25 kr.

Szerkesztőség:

Kurcpart-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve

a lap egy oldala 24 helyre van besztva
Egy hely ára 90 kr. Bélyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.
Hirdetéseik Stark Nándor könyvkereskedésében is felvételnek.

Bermentetlen levelek csak ismert kezek től fogadtatnak el.

Nyiltér-ben

minden egyes sor közlése 30 kr.
Kéziratok vissza nem adtnak.

Megjelen hetenként háromszor:

vásárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

SIMA FERENC.

Előfizetések elfogadtatnak helyben:

Stark Nándor és Dező Sándor könyvkereskedésében.
Ugyanitt egyes számok is kaphatók.

Közegészségügy a statutumban.

Ugy a tanács, mint a bizottság, mely a statutum átdolgozásával foglalkozott, egyformán komoly figyelmet fordított arra, hogy a közegészség érdekei jövőre a városi adminisztrációban megfelelőbb ellátásban részesülhessenek.

A statutum-tervezők e gondoskodása bőven kitetszik onnan, hogy míg a lefolyt ciklusban csak egy fő- és alorvos feladatát képezte a városi közigazgatás keretében a közegészség érdekeivel kapcsolatos teendők ellátása, most terelve van a város belterületére két al- és egy külterületi állás szervezése. S nem jelentéktelen javulást fog előidézni azon szándék sem, hogy míg eddig csak egy bábája volt a városnak, jövőre — a külterületre való tekintetből — 7 városi baba lesz, kik közül 6 a külterületre van szánva.

Az emberi szaporodás, az emberi élet és jó egészség védelme mindenestre egyik legnagyobb érdeke a társadalomnak, s ezért helyes és szükséges a kellő áldozat meghozatala. S csak örülni lehet rajta, ha a közegészség érdekeinek kiszolgálása minél szélesebb körben képez hivatalos köteleességet is.

A statutum-tervezetnek különösen azon célja bir kiváló érdekekkel, mely szerint a külhatárra egy külön alorvosi állás tervezetik, előre is kijelentjük azonban, hogy ami a statutum-tervezet szerint a külhatárbeli orvos feladatát illetné, abban épen nem értünk egyet a statutum-készítő bizottsággal, s hogy ugymondjuk, azért a teendőért, ami a külhatárbeli orvosra van szánva, egy külön alorvosi állásra épen nincs szükség; mert ha egyáltalában elfogadtatik a közgyűlés részéről az, hogy a belterületen két alorvos legyen, akkor azt, hogy a tanyai iskolák havonként megtekintessenek, — ez van ugyanis szánva a tervezet szerint a külhatárbeli alorvosnak, — egymás közt szépen megosztva, elvégezhetik, s így ezért egy külön alorvosi állás szervezése épen nem szükséges.

A mi véleményünk az, hogy a város belterületén, hol a városban lakó összes orvosok mindig rendelkezésre állnak, a közegészség érdekei egy fő- és egy alorvos által elláthatók.

Nincs tehát szükség arra, hogy a város belterületére egy második alorvosi állás szerveztessék; de igenis nagy szükség van hivatalos pótolni egy külhatárbeli alorvosi állás; de ennek feladatát ne pusztán az képezze, hogy havonként szétnézzen a tanyai iskolákban, hanem az, hogy hivatalos orvosa legyen a külhatárbeli lakosságnak.

Városunk lakosságának egy negyedrésze

ugyanis egész éven át a külhatárban lakik, s a kinlakók épen úgy fizetik a városi közadót, mint a bennlakók, s ennek dacára ők a köz-adminisztráció előnyeit alig élvezhetik s főként gyógykezelés szempontjából vannak feltétlenül hátrányos helyzetben; mert ha a tanyákra akarnak kivinni egy orvost, ez oly fáradság és költséggel jár, hogy ehhez, a mai viszonyok között, csak egy jobb módu ember juthat.

Mi tehát azt a külhatárbeli alorvosi állást úgy kontempláljuk, hogy bárki lesz is az, kapjon a várostól is tisztességes fizetést s köteles legyen egy, a város által megállapított mérsékelt díjért a tanyai lakosságot gyógykezelni és ezentul természetesen a tanyai iskolákat vizsgálni. — Így van szükség és közegészség-érdekből fontos feladat vár arra a külhatárbeli orvosra, különben ez csak cím és semmi egyéb.

Legyen tehát a városnak két alorvosa, s ezek egyike, mint külhatárbeli orvos, köteles legyen a tanyai lakosokat mérsékelt díj mellett gyógykezelni. — Ezt ajánljuk az alorvosi állások kérdésénél a közgyűlés figyelmébe.

— **Lassabban a testtel!** A „Szentés és Vidéke” s a csongrádmegyei közállapotokra nézve vele egy forrásból táplálkozó „Szedeg”, boldogságtól ragyogó arccal referálván megyénk közigazgatási bizottsági üléséről, dicsekedve hirdetik ország és világnak, hogy *megyénknek érdemekben megőszült (?) alispánja ellen* Sima Ferenc és társai által beadott panaszos feliratot **a miniszter elutasította**, s így Stammer alispánnak a kormány fényes elégtételt nyújtott az ellene emelt vádakkal szemben.

Nem sokat szoktunk törődni azzal, hogy a „Szentés és Vidéke” s a vele egy lében kanál szegedi lapok mit irka-firkálnak azon állásponttal szemben, melyet lapunk szerkesztője és lapunk elfoglal a Stammer-aera ellen, s most se reflektálnánk a kérdéses közleményekre, ha azok a nevezett lapok pusztán véleményét s nem a tények elferdítését közölnék. — Nem igaz ugyanis, hogy Stammer alispán ellen beadott felfolyamodás elutasított volna, hanem kimondta a miniszter, hogy aziránt, hogy Stammer alispán ellen megindították-e a fegyelmi vizsgálat és felfüggesztették-e állásától, akkor fog dönteni, ha a Csemegi volt főszolgabíró ellen elrendelt fegyelmi vizsgálat be lesz fejezve, és ezen vizsgálat feltűnteti, hogy az alispánnak mennyiben képezi vétkét, hogy a csongrádi közmunkaváltási pénzekről 13 éven át nem volt rendszeres elszámolás? Vagyis, a miniszter a Csemegi ellen megindított fegyelmi vizsgálat eredményeitől teszi függővé, hogy miképpen fog dönteni Sima Ferenc és társai felebbezése felett. — Nem igaz tehát, hogy a miniszter elutasította a felebbezést, hanem bevárja, hogy a közigazgatási bizottság, mely azt igérte, hogy ezen ügyben szigorú és igazságos vizsgálatot fog tartani, beváltja-e ígérését, teljesíti-e köteleességét?

Nagyon téved tehát a „Szentés és Vidéke” s vele együtt a „Szedeg” is, ha azt hiszi, hogy a belügyminiszterium vezetésében oda súlyedjen a morális

érzet, hogy szemét huny azon botrányos mulasztás és visszaélés ellen, hogy egy megye alispánja 13 éven át ellenőrzés nélkül hagyja egy város megyei közmunkapénzeinek kezelését. A leib-zsurnálkodás erkölcsével összeférhet, hogy megyénk adminisztrációjának ezen kiáltó szegyeit védelmezze, sőt akár dicsőítse is; de a belügyminiszteriéről azt feltételezni, hogy ily hivatalos hanyagságok és visszaélések számára dicsőítő okleveleket és érdemrendeket tart fiókjában, egyenlő a kormány nyílt meggyalázásával.

Egyébként maradjunk csak ott, hogy *lassabban a testtel!* Maradjunk a „Szentés és Vidéke”-nek tartozó azon figyelmeztetésnél, hogy: az a lap, mely igazságról beszél, s mely minden érdeken fölülállóságot hirdet, nem érez lelkiismereti furdalást, midőn védelmére kel ezen ügyben Stammernek? — Az a „Szentés és Vidéke”, mely a kritikának eddig még alig ismert modorában kél ki minduntalan a szentesi előjáróság kormányzata ellen, milyen erkölcsi érzelmek között jut az ítélkezés azon mérlegéhez, melyen Stammer Sándor alispánnak akár a csongrádi közmunkapénzek kezelésének ellenőrzésénél, akár a Döme-féle sikkasztás esetéből fennforgó fegyelmi ügyekben tanusított eljárása felett megbotrányozás helyett az elismerés babérait nyújthatja?

Hiszzen ez erkölcsi képtelenség, melynek színvonalaig az a belügyminiszterium, mely ebben a kérdésben végleg dönteni hivatva van, nem fog leszállani, sőt hisszük, hogy a közigazgatási bizottság, melylyel szemben a miniszter várakozó állást tart fenn, maga sem szabadulhat azon erkölcsi kötelezettség alól, hogy ha ítéletet mond Csemegi felett az ellenőrzés köteleességének példátlan elhanyagolása miatt, a felelősség elvéből folyó marasztaló ítéletet Stammer alispánra ki ne terjessze. Mert ha ezt nem teszi, a belügyminiszteriumot arról győzi meg, hogy míg az egyik tisztviselőt sujtja, addig a másiknak hibáját, vétkét takarja, s ezzel eljárását kihívja egy a meghamisítatlan közvélemény, mint a miniszter ítéletét, mely Stammer alispánt ezen kérdésekben semmi szín alatt nem fogja felmenteni.

Tévedésben és pedig igen nagy tévedésben van tehát a Szentés és Vidéke, ha azt hiszi, hogy Sima Ferenc és társainak azon fellépése, hogy egyszer már igazságos ítélet monda-sék Stammer kormányzata felett, be van fejezve s most már rendben van minden. Olyan nincs! Ebben a kérdésben nem olyan emberek léptek akcióba, akik féluton megállnak. — Elmegyünk az utnak a végére, odáig, hol a közdolgok igazságos mérlege áll, s itt Stammer kormányzata nem állja ki a kritikát.

Tehát csak lassabban a testtel! Még nincs vége a küzdelemnek!

Világfolyása.

A nap eseményét még mindig Bismarck herceg lemondása képezi. Találgatják, keresik az okot, mely az érdemekben megőszült aggkancellárt lemondásra bírta; de sehogy nem tudnak a nyomára jönni. Aki nem találhatja, aki örül távozásának, az Bismarck hercegné. Csak ő nem kutatja a titkot, mely bizonyára hosszú időre a század legnagyobb embere és császára titka fog maradni; csak Bismarck hercegné örül; mert végre — 30 év mulva — visszakapta férjét, aki ezen hosszú idő alatt

nem az övé, hanem a nagy német birodalomé volt.

Bismark herceggel együtt távozik állásáról fia: Herbert gróf is. — A vaskancellár székét Caprivi György foglalta el. — Bismark herceg mártius 29-én délután 5 órakor hagyta el Berlint családjával együtt, hogy elfoglalja csendes birodalmát Friedrichruhétben.

Már a kora délutáni órákban több száz-ezerre menő néptömeg gyűlt össze a kancellári palota előtt; egyik fogat érte a másikat s egymásután érkeztek a legmagasabb berlini társadalom képviselői, hogy a hercegnél busculátogatást tegyenek; a látogatók közül legtöbben fogataikban vártak, hogy a herceget elkísérjék a pályaudvarig.

Háromnegyed órakor az egész Wilhelmstrasse óriási hosszában áthatolhatatlan néptömeggel volt elárasztva, melyben a legjobb osztályokból való elemek voltak tulsúlyban; a tömeg között feltűnően sokan voltak a katonatisztek. A rendőrség alig volt képes a fogatok számára egy keskeny utat szabadon tartani s minduntalan attól kellett tartania, hogy a hg fogatának merő képtelenség lesz egészen a pályaudvarig eljutni. De midőn 1/4 6-kor a kancellári palota felől hurráh-kiáltások jelenték a birodalmi kancellár elindulását, ekkor nem volt többé földi hatalom, a mely képes lett volna a tömeget visszatartani; az ezernyi nép dörgő hoch és hurráh kiáltások között tolongott a nyitott fogathoz, melyben Bismarck herceg ült. A herceg a történeti vértés egyenruhát viselte a fehér sikkával; jobb kezében kinyitott fehér rózsát tartott; balján fia, Herbert gróf ült.

Valamennyi ablak és erkély zsufolva volt hölgyekkel és férfakkal, kik kendőiket lobogtatták és virágokat szórtak a fogat elé. A herceg mély megindulással nézte a népek ezt a hódolatát.

A második fogatban a hercegné ült leányával, Bismarck Vilma grófnővel. Mind a két hölgy gyászruhát viselt.

Az Unter den Linden leirhatatlan jelenetek folytak le. Az óriási néptömeg áttört a rendőrkordonon, százan és ezren megragadták Bismarck kezeit s a herceg annyira meg volt hatva, hogy képtelen volt felindulását elfojtani és szemei könyekkel teltek meg.

A hercegi pár fogatait hosszú kocsisor kísérte a pályaudvarig. Az óvációk itt tetőpontjukat érték el: az óriási téren megszámlálhatatlan néptömeg gyűlt össze, mely viharos kiáltásokkal üdvözölte a herceget. A vasuti pénztárak valóságos ostromnak voltak kitéve; számosan arra a gyorsvonatra váltottak jegyet, a melylyel Bismarck családjával elutazni készült, csak azért, hogy a perronra bejussanak. A perronon már előbb összegyűltek a miniszterek, az összes udvari méltóságok és Berlin legkiválóbb előkelőségei; ott volt továbbá a testőrezrednek egy zászlóalj zenekarával. Mikor a közönség Bismarckot a perronra látta lépni, eget verő hoch és hurráhkiáltásokba tört ki és a tömeg egyre azt kiáltotta: „Visszajönni!“ „Viszontlátásra!“

Bismarck csak nagy ügygyel-bajjal birt a szalonkocsiba bejutni, mely tele volt rakva illatos virágokkal.

Mikor a második csengetés elhangzott, a tömeg a pályaházon belül és kívül, mintegy vezényszóra: a „Wacht am Rhein“-t kezdte énekelni, majd mikor ez az ének véget ért, a „Deutschland über Alles“-t énekelte el. Ezután a testőrség zenekara egy korálét játszott, és mikor a harmadik csengetés is elhangzott, az összes jelenlevők a szalonkocsihoz igyekeztek jutni; száz meg száz kéz nyult fel a szalonkocsi lebecsátott ablakához; mindenki megfeszítette minden erejét, hogy még egyszer kezet szoríthasson a távozó államférfiával s Bismarck ezalatt könyezve, zokogását alig bírva elfojtani, állott az ablak előtt s kinyújtotta kezét, hogy a szorongó tömeggel kezet fogjon. A jelenet nagyszerűsége mélyen meghatotta az összes jelenlevőket s az ott volt férfiak és hölgyek között alig lehetett csak egyet is látni, a ki sirva ne fakadt volna.

Hazánkban a hadügyminiszter újabb póthitele foglalkoztatja a kedélyeket. A hadügyminiszter ugyanis, mint ezt lapunk mult számában már jeleztük, négy millió forintocskának a megszavazását fogja kérni a delegációktól — tüstnélküli lóporra. Bécsi hírek szerint e póthitel kérését az élelmi szerek megráglása és a tartalékkészletnek fel nem használása teszi szükségessé, ezenkívül a lovasságot és az eddig fegyverrel el nem látott gyalogságot is ismétlő fegyverrel szándékoznak ellátni,

valamint kilátásba van véve egy vértés lovasrezred felállítása is.

Helyi és megyei hírek.

— **Előfizetési felhívás.** A beállott II-ik évnegyed alkalmából tisztelettel kérjük lapunk olvasóközönségét előfizetéseiknek szives megújítására!

— **A nagyhét.** A bűnbánat és megalázkodás, gyász és magunkbaszállás ünnepe vasárnap, a barkaszenteléssel beköszöntött. A nagyheti szertartások a r. kath. templomban a következő sorrendben fognak megtartatni: Nagy szerdán: délután 3 órakor Jeremiás próféta siralmainak éneklése. Nagy csütörtökön: délelőtt 9 órakor énekes mise, délután 3 órakor Jeremiás próféta siralmainak éneklése. Nagy pénteken délelőtt 9 órakor kezdődnek a szertartások: passio éneklése, improperiák, szent kereszt lefödése, az oltari szentség elhelyezése a szent sirba, hol esti 6 óráig marad kitéve. Délután 3 órakor: szent beszéd, Jeremiás próféta siralmainak éneklése. Nagy szombaton: reggel 7 órakor tűzszentelés, keresztvízszentelés, utána nagy mise; délután 5 órakor ünnepélyes feltámadás. Husvét vasárnapján: délelőtt fél 10 órakor ünnepélyes szent mise szentbeszéddel, délután 3 órakor ünnepélyes vecsernye. Husvét hétfőn a vasárnapéhoz hasonló szertartások lesznek.

— **A kataszteri helyszínelés** megkezdését lapunk mult számában április 2-ára jeleztük, — ez a terv azonban közbejött akadályok miatt váltoást szenvedett s a helyszínelés újabb megállapodás szerint csak a husvétünnep után fogja kezdetét venni.

— **Lószemle.** A bécsi lókiállításra bejelentett lovakat vasárnap délelőtt vizsgálta felül a bizottság. A nyolc tulajdonos által bejelentett 17 darab ló közül a bizottság csak nyolcat talált kiállításra alkalmasnak, 9-et pedig visszavetett. Az alkalmasnak talált lovakat a következő gazdák állítják ki: ifj. Kürti Sándor 1 dbot, Aradi István 1 dbot, Czako Imre 3 dbot, Mees-Balogh Lajos 1 dbot, Sarkadi Nagy János 2 dbot. Ugyancsak a vizsgálat alkalmával még a következők jelentettek be lovakat: Mindszenti Varga Ferenc, Töröcsik János, Babós János 1—1 dbot, ezek azonban pótlólag fognak megvizsgáltatni. — A vizsgálat eredményéről a bizottság értesíteni fogja Beniczky Gábor ministeri titkár, mint aki az országos gazdasági egyesület felkérése folytán, a magyar népies lókiállítás rendezésével megbizva van.

— **Halottja van** a szentesi diákseregnek. Sarkadi László, Sarkadi volt csendbiztos fia, a szentesi gimnázium III-ik osztályának legkitünőbb tanulója halt meg tegnap délelőtt 10 órakor tüdőgyulladásban. Az ifjut Szeder János neveltette s temetése az ő házából lesz ma délután 4 órakor.

A „SZENTESI LAP“ TÁRCÁJA.

A kik senkit nem szeretnek.

— Elbeszélés az amerikai életről. —

13

Írta: Tórs Kálmán.

— Igaz, igaz — eszméle Hatkins tévedezve — hogy is történt csak? igen, én öngyilkos szándékkal meglőttem magamat s most bocsásson meg, ha azt hiszem, hogy talán nem is annyira a testvérek, mint inkább az angyalok közt vagyok. Ugy-e meghaltam? kérem, ne titkolja, ha úgy van.

— Ha úgy volna, akkor ön most nem lenne se az angyalok között, a hol valóban van, de volna a gyehennán, a hova minden öngyilkos kerül.

— De hát mondja meg végre, hogyan kerültem hát a „testvérek“ közé?

— Egy új testvér hozta magával, ki azzal ajánlotta be magát, hogy a saját maga veszendőnek indult lelkén kívül még egy másikat is elhozta: az önt.

— S ki az a veszendőnek indult lélek, mely, reményem, a testvériségbe lépés által az örök kárhozattól megmenekült?

— Isten irgalmassága nem ismer határt s azért én is hiszem, hogy valóban megmenekült.

— És mi a neve?

— Charles Bridges.

— Charles Bridges, — ismétlé Hatkins, mintegy emlékeiben fürkészve — ezt a nevet soha nem hallottam. Ön ismeri?

— Ismerem-e? hogyne ismerném, ha testvérem; már tudniillik most az.

— Most testvére? hát más volt azelőtt?

— Más: atyám.

Hatkins meglepetten tekintett Edithre s szólni akart! de a leány tiltó mozdulatot tett kezével.

— Hallgasson ön szépen, majd én beszélek. Abból mindent megtud, már t. i. azt a mindent, amit én tudok. Nem fogja önt a figyelés kifárasztani? — kérdé aztán közelebb vonva székét a beteg fejéhez.

— Nem, nem, — suttogá Hatkins, le nem véve szemeit a leányról.

— Tehát most három-négy hónapja kerültünk össze atyámmal, kitől hosszú, hosszú idő óta elválva éltünk, szegényül, munkánk után. Atyánkról az elválás egész ideje alatt semmit nem hallottunk. — De mit beszélek magunkról, mikor önről van szó? — szakítá szavait félbe a leány, mélyen elpirulva.

— Beszéljen, kérem beszéljen — mondá Hatkins, — engem minden érdekel, a mi önre vonatkozik. Talán még jobban, mint minden egyéb — tevé hozzá elfordítva arcát.

A leány csodálkozva nézett rá.

— Ön rosszul van, — mondá — szólok anyának

— Nem, nem, maradjon csak, édes gyermek, nem érzem magamat rosszul — vigasztalá Hatkins — csak beszéljen tovább. Lásza, még azt se mondta meg, . . . mi a neve?

— Alice — felelt a leány — így hiv anyám.

— Alice?! minő szép név. Tehát —

— Tehát a viszontlátás rövid ideje után atyám megint elutazott. Azt mondá, sürgős dolga van, de nem-sokára visszatér. Gondolom San-Franciscoba utazott.

— Hát mi nem vagyunk San-Franciscoban? — kérdé Hatkins.

— Nem, uram, — felelt Alice — de nem is vagyunk tőle messze. Ez egy kis ültetvény, melyben eddig bérért vettünk szállást; de most, mint anyám mondja, megvette atyám. Olcsón jutott hozzá. Három óra alatt be lehet jutni a városba.

— Hát, hogy kerültém én ide?

— Hozták, uram, hordozó széken szállították ideig, lágy párnák között s az orvos kocsin követte. Atyám azt mondá anyámnak és nekem, hogy úgy ügyeljünk önre, mint a szemünk világára. Az orvost is itt tartotta. Cowley orvos igen lelkiismeretes ember. Négy héten át alig mozdult el az ön ágyától. Az ötödik héten azt mondá, s arca egészen kiderült, míg mondá, hogy ön meg van mentve. Akkor aztán pár napon át bejárt a városba, de éjszakára mindig visszajött. Távoléte alatt anyám és én felváltva örködtünk ágyánál. Ő megmutatta, hogyan kell az orvosságot beadni, a borogatásokat készíteni. Oh, én már egész sebész lettem ön mellett.

— Sebész? — kérdé Hatkins vontatva, aztán gondolkozni látszott s végig húzta homlokán elsoványodott ujjait, mint aki emlékező erejét gyűjti össze. Aztán felsóhajtott. — Ah, igaz.

Ugy látszik, akkor kezdett először tisztán emlékezni az előbb történetekre.

Folytatása következik.

— **A szentesi hódmezővásárhelyi helyi érdekű vasút közgazdasági bejárásának határdejét** a kereskedelemügyi miniszter f. évi ápril hó 16-ára tűzte ki, s annak foganatosítására Lakatos Aladár miniszteri titkárt küldte ki. Az összejövétel helyéül Szentes város tanácssterme van megjelölve. Szegvár és Mindszenten ápril 17-én, Hódmezővásárhelyen pedig ápril 18-án fog a bizottság megjelenni.

— **A városi képviselő választók** névjegyzéke ellen beadott felszólalásokat mártius 31-én tartott ülésén bírálta felül az erre kiküldött bizottság, s indokolt kérelem és a becsatolt bizonyítványok alapján dr. Sulc Lajos, Soós Ferencet és Sántha Ferencet a névjegyzékbe pótlólag felvette.

— **Nyilatkozat.** A „Szentes és Vidéke” f. évi 26-ik számában „A szentesi dal- és zenegyűjtés” alálírással megjelent „Plató, Ciceró és az igazság” című közleményére vonatkozólag, az igazság érdekében ki kell nyilatkoztatnunk, hogy ennek szövegezése nem a dalegylettől, hanem a „Szentes és Vidéke” szerkesztőségének tollából eredt és nem hisszük, hogy az abban foglalt ildomtalan kifejezéseket a dalegylet tagjai közül csak egy is helyeselné; — a mi pedig a vidéken kapott négy krajcárosokat illeti, ki kell jelentenünk, hogy a pár évvel ezelőtt Csongrádon tartott hangverseny alkalmával a dalegylet tagok között csakugyan híre járt, hogy egy négy krajcáros is került a bevett pénz közé.

Papp Lajos,
Varga Ferencz,
Németh Lajos,

Beszédes István,
Németh Elek,
Gözl Ignác.

— **A szentesi polgári, iparos és gazdasági kör,** az új alapszabályok szerint polgári olvasóegylet, mártius 30-án tartotta meg évi rendes közgyűlését. A közgyűlésen számosan vettek részt s a felolvasott elnöki jelentés egyhangulag tudomásul vétetett. Az egyletnek jelenleg 202 tagja s 389 frt kiadással szemben 439 frt bevétele van. Ugyanezen közgyűlés három tiszteletbeli tagot is választott, és pedig Stammer Sándor, Zsoldos Ferenc és Podhradzky Ferenc személyében. Ezután a tisztújítás ejtetett meg, melynek eredménye a következő. Megválasztottak: elnök Balázsovits Norbert, alelnök dr. Balassa Péter, jegyző Papp Lajos, pénztárnokká Podhradzky Ferenc, ügyész dr. Csató Kálmán, könyvtárnokká Dezső Sándor, gondnokká Török Imre; választmányi tagokká: id. Konc Imre, Szőke István, Kovács János építő, Molnár Imre, Soós Ferenc, Berceli Dániel, Szathmary Pál, Székely János gazdálkodó, Beszédes István, Kölber Mihály, Dósai György, Kolpaszky János, Lakos Bálint, Csucs Antal, Tancos Lajos, Abaffy László, id. Szánthó János, Nagy Imre esztergályos, Rácz János, Mócz Kálmán.

— **Husvétli szünidők.** A gimnáziumi tanulók és a polgári leányiskolai növendékek husvétli szünideje mártius 31-től ápril 9-éig, az elemi iskolások vakációja pedig ápril 3-ától ápril 9-éig fog tartani.

— **Kinevezés.** Az adófelszámolási bizottság elnökévé a belügyminiszter a szegedi pénzügyigazgatóság területére, melyhez a csongrád megyei községek, tehát városunk is tartozik, Fodor István szegedi ügyvédet nevezte ki.

— **Értesítés.** A szentesi kölcsönös segélyző szövetkezetnél (20 kros) a husvétli ünnepek miatt szombaton, ápril 5-én eszközöltetnek a befizetések.

— **Tavaszi fegyvergyakorlatok.** A tavaszi fegyvergyakorlatokra szóló idéző-jegyeket a 101. gyalogezred hadkiegészítő parancsnoksága már megküldte hatóságunkhoz. Összesen 73 darab „violaszin parancsolat” érkezett, mely az 1880., 1881., 1882., 1883., 1884. és 1885-ben besorozott tartalékosok egy részét ápril hó 21-én reggeli 6 órára szólítja be B.-Csabára. A behívók, melyek 13 napra szólnak, még a hét folytán kézbesített fognak az illetőknek.

— **Két kegyelmi kérvény.** Gyömbér Pál védője, Ivánkovics Sándor dr. minden követ megmozgatott, hogy védené az iszonyu büntetéstől megmentse. Két táviratban kért kegyelmet a királytól. Az első 1889. dec. 29-ről, a másik márczius 28-án délelőtt 11 órától van keltezve, s a következőleg hangzanak: I. Hódoló alázattal járulok Felséged trónja elé, hogy Gyömbér Pál halálra ítélt védenem életeért kegyelmet esdekelyek. A bíróság mindhárom fokban halált szabott védenem fejére s így ő törvény szerint elvesztette jogát az élethez! ámde a királyi kegyelem a törvény fölött áll, ugyanazért emberi kötelességemnek tartom legmagasabb kegyelméért folyamodni, hogy védenem életét az ily módon való enyészettől megmentsem. Adja az ég, hogy a szent karácsony, mint a béke és szeretet ünnepe, alkalmul szolgáljon, hogy halálra ítélt védenem, zokogó neje és ártatlan csecsemő gyermeke öröme Fölséged kiapadhatlan kegyelmét elnyerhesse. — II. Védenem Gyömbér Pál halálra ítéltét, karácsony örömmünnepe esdekelt részére kegyelmet. Kegyelmet nem nyervén, védenem élete talán néhány óra mulva kioltatni fog. Miután véden-

em elme-állapota fölül nem vizsgáltott, pedig erős meggyőződés, hogy tetteit, ha elkövette, elmezavarban követte el, miután továbbá ellene saját beismerésen kívül semmi törvényes bizonyíték nincsen arra, hogy ő a gyilkos, ugyanazért újból is esedezem megkegyelmeztetésemért. Az esdekelt kegyelem azonban elmaradt s így a nyolcszoros gyilkost ma reggel kivégezik.

— **Kinek kell egy 5 esztendő, ép, egészséges, szép gyermek?** Fiu. Apja, anyja meghalt, ötöd-magával maradt. Vagyona semmi. A gyermek magyar. Derék, becsületes család Isten nevében bármely pillanatban elviheti. Tudakozódhatni az erdélyi magyar köznevelődési egyesület főtitkára: Sándor Józsefnél Kolozsvárt.

Budapesti Hirlap.

Szerkesztők és tulajdonosok: Csukási József és Rákosi Jenő.

A Budapesti Hirlap újévvel pályafutása tizedik évébe lépett. Az elmúlt évek óriási haladás korszakát alkotják a magyar zurnalisztika történetében és a Budapesti Hirlap talán elfogultság nélkül mondhatja magáról, hogy övé az elsőség e korszak megindításában, mely a magyar sajtót a legmodernebb és legkiválóbb európai sajtó magaslatára emelte. A Budapesti Hirlapot ebbeli törekvésében hétről-hétre, hónapról-hónapra, évről-évre szakadatlanul nagy arányokban növekedve, támogatta Magyarország intelligenciája: a világ legfogékonyabb, legmértányosabb és ragaszkodásában leghűbb közönsége. A decennium küszöbén elmondhatjuk, hogy a Budapesti Hirlap a művelt magyar újságolvasó közönség mandatarusa. E megbízatás óriási erkölcsi súlyával vesztünk részt a vélemények harcában és a közdolgozók intézésében. Hogy milyen sikerrel, arról az elmúlt és a jelen viszonyok legkésebben tanuskodhatnak. A védelmi vita alatt, az alkotmány- és nemzetellenes kísérletekkel vívott elszánt küzdelemben, valamint a ferde pártviszonyokból eredt fonák helyzetek kritikájában, melyek okai és forrása a jelenlegi válság, a Budapesti Hirlap minden egyes száma a nemzeti jogok és aspirációk diadalmas hőseként szállott síkra. A közönség érezte, hogy lapunkban a legészintebben, legbátrabban és legészantabban nyilatkozott meg a közérzet szava. És a mikor a közönség napról-napra lavinaként növekedő tömegével segítségünkre és támogatásunkra jött: a Budapesti Hirlap döntő erővel működött közre a vitás kérdések megosztolásában, a politikai fordulat és az új események előkészítésében. A pártoktól független, csakis a közérdek által vezérelt és saját becsületes meggyőződésünktől diktált működésünk akkor érte el legszebb jutalmát, a mikor minden igaz magyar ember a Budapesti Hirlapban kereste és találta a nemzeti ügyek legfáradhatlanabb, legészívóbb és legvehemensbb védelmét.

Legbuzgóbb iparkodásunk, hogy a Budapesti Hirlap a jövőben is az maradjon, a mi volt, aminek indult, a mely irányban hatalomra növekedett, a miben az elsőséget nem engedheti át soha senkinek: a legmagyarabb újság, tartalomban, lélekben, szóban egyformán. A legmagyarabb újság és mint ilyen, a nemzeti érület leghűbb tolmácsa, ébresztője, igazgatója és ha kell, lángba borítója. A legészintebb tudatossággal hirdetjük és valljuk, hogy olyan időkben, a mikor a nemzeti eszme fajfentartó és államalkotó erővel érvényesíti magát mindenütt, hogy ugyanakkor nemcsak jog, hanem kötelesség nekünk, magyaroknak a sovinizmus lelkesedésével, sőt türelmetlenséggel szolgálni a nemzeti irányt mindenben és mindenkor. Ez a mi programunk.

E programunkkal nekünk adott igazat a magyar közönség, mely semmitől sem irtózik inkább, mint a szintelen és lelketlen kozmopolitástól, a hamisságra és az elmék megtevesztésére alkalmas cifra jelszavaktól; nekünk adott igazat, midőn lapunkat szinte hihetetlen mértékben felkarolta és egyre jobban terjeszti.

E programmal folytatjuk a jövőben is mindennapi munkánkat a közügyek szolgálatában. Folytatjuk erősen fegyverkezve a nagy tusákra, melyek a közel jövőben a nyilvános élet minden munkására várnak. A nemzeti munkából részt kérünk és részt fogunk benne venni legjobb tehetségünk szerint, partolva és támogatva mindent, ami szükséges, életkepes, derek és jó; ostromolva, üldözve mindent, ami celtalan, felszég és becsületlen. Ebbeli szándékunkban nem fog bennünket korlátozni semmiféle személyi tekintet, párt- és hatalmi érdek, s nincs az a politikai fordulat, melynek kedvéért és érdekében pártatlanságunkat és elfogulatlanságunkat csak egy pillanatra is feladnók.

A szigorú objektivitás utját fogjuk követni a zurnalisztika minden egyéb ágában. Az irodalom és művészet kérdéseiben mint eddig, úgy ezental is szigoruan mellőzni fogjuk a pajtaszkodást és klikk-szellemet. A mi megfelel a szép és nemes ízlésnek, az mindig elfogulatlan méltatásra fog találni lapunkban. Mi magunk is azzal velünk legjobb szolgálatot tenni az irodalomnak, hogy egy sor se jelenjek meg lapunkban, mely az irodalmi mértéket meg nem üti. Közleményeink irodalmi színvonalának előkelősége kezdettől fogva legfőbb gondunkat képezte. El is értük vele azt, hogy a Budapesti Hirlap a legkifogástalanabb magyarsággal irt újság, s mindenekfölött vezércikkei és tárcái irodalmi érték dolgában verseny nélkül állanak.

Tudósítások és hírek dolgában a leggazdagabb és legmegbízhatóbb forrásokkal rendelkezünk. E nemű közleményeink megválogatásánál mindig szem előtt tartjuk, hogy a legműveltebb és legkényesebb ízlésű közönséget szolgáljuk. A valóságot, igazságot és ildomosságot sohasem áldozzuk fel a szenzációnak. Az erkölcsi tisztaság, a jó és nemes erzés tiszteletben tartásával a Budapesti Hirlap hű, szolgálatkész és lelkiismeretes házi-barátja óhajit lenni minden magyar uri háznak.

Az előfizetés feltételei: Egész évre 14 frt, félévre 7 frt, negyedévre 3 frt 50 kr, egy óra 1 frt 20 kr. Az előfizetések vidékről legelőszárban postaltalvánnyal eszközölhetők következő cím alatt: A Budapesti Hirlap kiadóhivatalának, IV. ker., kalap-utca 16. szám. Az egész fűrdővad alatt előfizetőink kívánságára a lapot bárhová utánuk küldjük, még akkor is, ha a nyáron át többször változtatnak tartózkodási helyet.

A Budapesti Hirlap jelenleg rendkívül érdekes két kötetes angol regényt közöl: „Doktor Kupido”, irta Bourghton Rhoda. E regénynek április 1-éig a lapban megjelent részét (26 folytatás) az új előfizetők külön lenyomatban ingyen megkapják.

Különfélék

— **Jövendőlés az 1890-dik évre.** Londonban és Amerikában minden évben napvilágot lát egy angol csillagász által szerkesztett rópirat, amely

a jövő év fontosabb eseményeit előre megjósolja. A csillagász ez évben is elkészítette munkáját és számos érdekes dolgot jövendöl meg benne. Március hóra a csillagász a többek közt azt jósolja, hogy Kínában nagy harcok lesznek. Április hóban a német császárt számos baj fogja érni. Májusban az olasz király élete nagy veszélyben fog forogni. Augusztusban pedig az osztrák császár közel lesz ahhoz, hogy trónját elveszítse. Szeptemberben viszont a szultán nemcsak trónját, hanem életét is fenyegetve fogja látni. Novemberben egész Európában nagy rázkódások és háborúk lesznek. Decemberben Angliát nemzeti gyász éri, Páris pedig utcai harcoknak lesz színhelye. Érdekes, hogy a múlt év december havában megjelent kalendáriumban meg van írva, hogy a párisi gróft február hóban fájdalmasan fogják érinteni bizonyos események, s ebben a véletlen igazat adott neki. Erre a csillagász a folyó évre szóló naptárában büszkén hivatkozik is. De a többi megjövendölt s be nem teljesedett eseményről bölcsen hallgat.

— **A halottak elhamvasztása.** Richard párisi biboros érsek, a párisban napról-napra mindinkább terjedő halottégetéssel szemben teendő rendszabályok életbeléptetése végett Rómába, a pápához fordult, ki az ügyet a szent officium legfelsőbb kongregációjának adta ki döntés végett. E forum határozata így hangzik: „Nincs megenedve sem a saját, sem a mások holtteste megégetésének elrendelése.” A múlt vasárnap hirdették ki a párisi érseké alá tartozó összes templomok szószékeiről a biboros érseknek a halottégetésre vonatkozó levelét, melyben kijelenti, hogy a katolikus hívőknek sem maguk, sem hozzátartozóik holttestét elégetni nem szabad, ha az egyházzal jó barátságban akarnak maradni; továbbá kijelenti, hogy a halottégetéssel egybekötött gyászszertartáson katolikus lelkésznek jelen lennie nem szabad. Az érsek nem indokolta pásztorlevelét, hanem egyszerűen hivatkozott a Vatikán döntésére. E pásztorlevél a katolikus hívek körében, kik nem utasítják vissza a halottégetést, nagy feltűnést keltett. Ezért a „Figaro” egyik munkatársát elküldte egy előkelő lelkészhez, hogy kitudakolja az egyházi tilalom okát. A lelkész kijelentette, hogy az egyháznak igen sok oka van arra, hogy a halottégetést eltiltsa. Nem szólva arról, mi az érzelme világához tartozik, az első ok, mert a pogányok szokták elégetni holttesteiket, kiktől, hogy magukat megkülönböztessék, a zsidók behozták a halott eltemetését, kik pedig a kereszténység előzői voltak. Ezekről egész természetesen átvette a temetkezés kultuszt a kereszténység. A szokások hű megtartása pedig az egyház hatalmas erősségét képezi és nincs rá ok, hogy ezt feladja. A második ok, hogy minden igaz keresztényre nézve Krisztusnak minden cselekedete követendő példa. Ha az Isten fia meg akarta volna magát elégettetni, úgy hóhérai bizonyosan a tüzre vetették volna. De úgy akarta, hogy holttestét eltemessék és ezzel az elégetést megtiltotta mindazoknak, kik őt követni akarják. A harmadik ok, hogy az egyház mindig tiszteletben tartotta az ember földi maradványait és nem tartja magát följosítotttnak, hogy siettesse a természet munkáját. A negyedik ok, hogy a halottégetést mindenütt a szabaddómivesek, a katolikus egyház legelkeseredettebb ellenségei terjesztik és pedig abból a célból, hogy az egyház tekintélyének ártsanak és hogy a temetési szertartás teljesítését az egyház köréből kivonják. Minél több embert toboroznak a halottégetésnek, annál több hívót vesz az egyház.

Ez alkalomból Jules Simon szenátor s a francia közélet egyik legészinttebb alakja, egy párisi lapban cikket irt, melyben ezeket mondja: „Nagyon szomorú ez a hamvasztással való vita. Azt szeretném, ha a hamvasztást gyakorolnák, de látma nélkül. Az antik világban, a kinek volt elég pénze, hogy fát vehessen, elhamvasztotta magát. Ezt tisztábbnak tartottak, mint az elrohadást. A meleg éghajlatok alatt kőkoporsókat készítettek, abba helyezték a holttesteket s kitették a nap hevének, a szél bomlasztásának, a keselyűk prédájának. Most a holttestet a keselyűk prédájának. Most a holttestet a férgenek engedik át s azt mondják nekünk egy idő óta, hogy ez a legkatholikusabb eljárás. A temetés régi zsidó szokás, melyet aztán a keresztények is tiszteletben tartottak, mert, mint mondják, a feltámadással függ össze. Nem hittem volna. Tudom, hogy testünk fel fog támadni. Azonban, hogy feltámassza, istennek nincs arra szüksége, hogy sírban keresse meg. Ott nincs. A sír üres. Eltűnik először a hus. A csont tovább állja. Kocsiszámra gyűjtik össze a csontokat a régi csatatereken. Összehalmozzák. Mulnak az évek, a századok. Hová lesznek a csontok? Eltűntek, belevegyültek a világ porába. Ha el nem tűntek volna, lassanként betelnék velők a világ. Istenre nézve mindegy, hogy a feltámadás a halál után másnap vagy tizezer év mulva következék be. Meg van írva, hogy testünk visszatér a föld porába. Ki hallotta volna, hogy e szavakat szószertint értelmekben kell venni? Fizikai személyünk elemei felbomlanak, engednek a természet törvényének; a föld alatti vizek elviszik a tengerbe; a szelek átrópitik a felhőkbe pa-

rányokba, az öntudatlan erők játékaivá válnak. A gazdagok azt hiszik, hogy ércporsóba zárhatják. Még ott is porrá válnak. Az évszázadok után felbontott sírokban nincs más, mint hamu, melyet a legcsekélyebb lehellet el fu. Szerettem volna, ha az egyház azt tette volna, a mit a törvény tesz, ha a columbariumot a temető mellé helyezte volna, s a hívőkre bizta volna, hogy a kettő közül valasszanak. Újabb ok lett azonban az izgatásra, az összeütközések egy újabb forrása nyílt meg annyi más mellett, most, mikor a béke közeledtében kezdünk hinni. A politika így kívánta, a theologia azonban másként döntött. A keresztényeknek már most engedelmeskedniök kell. Engedelmeskedni fognak. Alá vannak vetve az egyháznak. Rájuk nézve az egyház souverain. Jogát senki sem vonja kétségbe, hogy úgy fejelem, a mint akarja. Még az ima fölött is ő az ur. Ha a templomon keresztül akar valaki örökre eltűnni, a temetkezésre kell magát elhatároznia. Az a hallgatag s lángoló szörny, mely a temetők kapujánál várja szakmányát, ezentúl csak hereikusokat emészt meg.*

Irodalom.

— „A Hét“, Kiss József hetilapjának legújabb száma szokott érdekes tartalommal jelent meg. Az új lap e számmal befejezi első negyedévi folyamát és megismosodva indul az új negyed elé. A lap ez évnegyedben fényesen beváltotta a mit ígért. Előkelő állást vívott ki az időszaki sajtóban, rokonszenvet és becsületet a nagy közönség minden rétegeiben. Óhajlandó, hogy a művelt családok körében ez a lap mindenütt ott legyen. — A „Hét“ 13. száma a következő tartalommal jelent meg: Naményi Ambrus: „Békek világrajza“, Incédy László: „A köny“, Tutsek Anna: „Egy fényes estély“, Szana Tamás: „Egy amateur álma“, Várady Antal: „Szinésziskolai emlékek“, Blaháné ládafiából, — „A szép Hektor“, monolog. Az új évnegyed április 1-ével kezdődik. Előfizetési ára egész évre 10 forint, félévre 5 forint, negyedévre 2 frt 50 kr. Az előfizetési pénzek „A Hét“ kiadóhivatalához címzendők, Magyar Tudományos Akadémia-palota, Budapestben.

REGÉNY-CSARNOK.

A boszorkány.

— Sicíliai regény. — 100. közl.

Judith ártatlanságában nem látta azon hálót, melyet Diodato készített számára.

— Várni fogok tehát, — sóhajta.

— Zsuzsánna, biztos vagyok benne, szívesen fog menedéket nyújtani önnek. Az ő lakosztályába vezetem önt és napfelköltségig ott kinyugodhatik. Jöjjön signora.

Judith gyanu nélkül követé őt; Diodato azonban a helyett, hogy a marquisnőhöz vezette volna, azon szobákba voná őt, melyekben házassága előtt lakott. Midőn ide megérkeztek, így szólott az ifjú leányhoz, kezével egy kis nyugágyra mutatva:

— Üljön le egy percig, signora; megyek a marquisnővel tudatni látogatását.

Felnyitá az ajtót.

— Ne menjen tovább; itt vagyok! — mondá egy hang, mely elől Diodato hátrálni kezdett, mintha kigyóra lépett volna.

Zsuzsánna állott előtte, ki őt az udvarból felkísérte, mint a lábaihoz tapadó árnyék.

Zsuzsánna halvány volt, szemei szikráztak és ajka idegesen rángatózott.

— Ablakomból láttam önt megérkezni, Campo-Forte marquis. Hálát adtam Istennek, hogy visszavezette önt hozzám egészségesen, annyi veszélyek közül és elébe siettem. Karjaimat akartam nyújtani önnek; szerelemmel szorítani szívemre: ezen leány előzőtt meg engem.

Judith tagadólag rázta meg fejét; azonban a marquisnő folytató:

— Hallottam azt, amit ön szólott. Szavai elfojták ajkimon a szerelem és öröm kiáltásait, mely azt elhagyni készült. Szerettem önt; most megvetem és gyűlölöm!

Majd Judithhoz fordulva, mondá:

— És te, zsidónő, ki szerencsésebb vagy okoságodnál, valóban nagyon feledékenynek kell lenned, avagy hitsorsosaid szokása szerint, végtelen szemtelenség rejlik benned, hogy azt hihetted csak egy percig is, hogy Zsuzsánna, a Martoranók leánya lakásán fog helyet adni néked, midőn ezt tegnap lettigájában megtagadta?

— Megérttem ellenszenvét irányomban, Campo-Forte nemes urnője. — mondá szomoruan Judit, — és mégis valóban ártatlan vagyok . . .

— Elég! — szakítá őt félbe a marquisnő fenéggel. — Ha belátod, hogy itt nincs számodra hely, úgy térj vissza zsidónegyvedbe késelem nélkül.

— Kedves Zsuzsánna! kísérté meg félbeszakítani nejét Diodato, ki szemtelensége dacára sem birt megzavarodásából szabadulni, — higgye el, hogy már rég ott volna, ha a kapuk nyitva volnának; azonban a nap még nem kelt fel és éjjel az utak nem nagyon biztosak, hiszen ön is tudja.

— Nem nagyon biztosak a becsületes emberek

számára, az lehetséges; azonban az ő számára, ki a banditák bűnrészesese?

És felnyitván az ajtót, türelmetlenül intett új-jával Izsák leányának:

— Távozz innét, zsidónő, ha azt nem akarod, hogy szolgálaimmal üzesselek el a kastélyból.

— Nem kell e miatt fáradnia, Campo-Forte nemes asszonya, — felelé Judith, — én távozom.

Majd megállva a küszöbön, kezét szívére szorítva, nagy szeméit Zsuzsánna fűggeszté, és nyugodt hangon így folytató:

— Tegnap megtagadta tőlem a helyet lettigájában, és én hálásan köszöntem önnek; mert meghosszabbítá boldogságom pillanatait. Ma elkergetett szobájából, és én ismét hálával viseltem ön iránt: talán becsületesemet mentette meg ezáltal.

És alázatosan hajtva meg magát a büszke marquisnő előtt, lassu léptekkel távozott.

Zsuzsánna szenvedélyesen csapta be az ajtót mögötte, és Diodato felé fordult:

— Campo-Forte marquis, — mondá dühtől reszkető hangon, — most ránk kerül a sor!

(Folytatása következik.)

Vasuti menetrend.

(Puszt-Tenyő — Kun-Szent-Márton — Szentés között.)

Ervényes 1889. június 1-től.

Szentés — Szolnok.

Szentés indul	5 ó. 36 p. éjjel,	12 ó. 03 p. d. u.
Töke érkezik	6 ó. 13 p. éjjel,	12 ó. 40 p. d. u.
Kszt.-Márton	6 ó. 58 p. d. e.	1 ó. 20 p. d. u.
P.-Homok	7 ó. 37 p. d. e.	1 ó. 52 p. d. u.
T.-Földvár	8 ó. 05 p. d. e.	2 ó. 17 p. d. u.
Martfü	8 ó. 23 p. d. e.	2 ó. 37 p. d. u.
Kengyel	9 ó. 04 p. d. e.	3 ó. 12 p. d. u.
P.-Tenyő	9 ó. 31 p. d. e.	3 ó. 31 p. d. u.
Szajol	9 ó. 52 p. d. e.	3 ó. 51 p. d. u.
Szolnok	10 ó. 30 p. d. e.	4 ó. 55 p. d. u.
Budapestre érkezik	1 ó. 55 p. d. u.	8 ó. 15 p. éjjel.

Szolnok — Szentés.

B.-pestről indul	9 ó. 30 p. éjjel,	8 ó. 20 p. d. e.
Szolnok	3 ó. 26 p. éjjel,	11 ó. 50 p. d. e.
Szajol érkezik	3 ó. 55 p. éjjel,	12 ó. 22 p. d. u.
P.-Tenyő	4 ó. 31 p. éjjel,	12 ó. 44 p. d. u.
Kengyel	4 ó. 59 p. éjjel,	1 ó. 12 p. d. u.
Martfü érkezik	5 ó. 30 p. éjjel,	1 ó. 40 p. d. u.
T.-Földvár	6 ó. 02 p. d. e.	2 ó. 12 p. d. u.
Homok	6 ó. 15 p. d. e.	2 ó. 24 p. d. u.
Kszt.-Márton	7 ó. 30 p. d. e.	3 ó. 06 p. d. u.
Töke	8 ó. — p. d. e.	3 ó. 36 p. d. u.
Szentés	8 ó. 34 p. d. e.	4 ó. 11 p. d. u.

SIMA FERENC KÖNYVNYOMDÁJA

SZENTÉSEN.

Elvállal minden, a

könyvnyomdászat körébe vágó munkákat,

ugymint:

diszes számlák, jegyzékek és tudósító levelek, eljegyzési és esketési kártyák, izléses meghívók és táncrendek, étlapok, város és községi hivatalos nyomtatványok;

ARJEGYZÉKEK, CIM-, ASZTALI ÉS NÉVJEGYEK, GYÁSZLAPOK, táblás kimutatások, takarékpénztári mérlegek, időszaki és folyóiratok, hírlapok, művek, diszes kivitelű szalag-aranyozások,

IPAR ÉS KERESKEDELMI KÖRLEVELEK,

üggyévi és irodai nyomtatványok, levélpapírok és borítékok cégnyomással, falragaszok stb. stb. minden szín és nagyságban **gyors, pontos, izléses és jutányos áron.**

Ugyanitt a

„SZENTESI LAP“

cimű vegyes tartalmu közlönyre, mely immár a **huszadik évi folyamába lépett**, — előfizetések elfogadtatnak, hirdetések felvétetnek.